

Sygn. akt VIII U 745/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant:	Iwona Sławińska

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2019 r. w Gliwicach

sprawy J. K. (K.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 24 marca 2017 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sygn. akt VIII U 745/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 24 marca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu J. K. prawa do przeliczenia wysokości emerytury przy zastosowaniu art. 110a, albowiem ustalony przez organ rentowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury nie przekroczył 250%.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł o jej zmianę i orzeczenie co do istoty sprawy. Jednocześnie wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu wyliczania rent i emerytur na okoliczność odtworzenia wynagrodzeń ubezpieczonego poprzedzających 1972 r. W uzasadnieniu podniósł, że nie może on ponosić ujemnych konsekwencji obowiązujących w latach minionych przepisów pozwalających na nie przechowywanie dokumentów dotyczących uzyskiwanych zarobków i wynikających z tego składek na ubezpieczenia społeczne.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony J. K. urodził (...)

Decyzją z 10 sierpnia 2000 r. przyznano ubezpieczonemu prawo do emerytury górniczej od 4 sierpnia 2000 r. Do ustalenia podstawy wymiaru tego świadczenia organ rentowy przyjął wynagrodzenia ubezpieczonego z 12 miesięcy, tj. od lutego 1987 r. do stycznia 1988 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 338,97% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Ubezpieczony po nabyciu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie.

W dniu 6 marca 2017 r. ubezpieczony złożył wniosek o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalno – rentowej. Do wniosku załączył zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu na druku Rp-7 za lata 1972-2000 wystawione 24 stycznia 2017 r. przez (...) S.A. Zakład (...) w T. oraz zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu na druku Rp-7 za lata 2001-2006 wystawione przez (...) sp. z o.o. w R..

Organ rentowy zaskarżoną decyzją z 24 marca 2017 r. odmówił ubezpieczonemu prawa do przeliczenia świadczenia uzasadniając, że nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na podstawie 20 lat kalendarzowych, w których ubezpieczony podlegał ubezpieczeniu był niższy niż 250%.

Obliczony przez organ rentowy z 20 najkorzystniejszych lat wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 223,17%.

Sąd ustalił, że w okresie od 10 czerwca 1969 r. do 30 czerwca 2000 r. ubezpieczony był zatrudniony w KWK (...) na następujących stanowiskach:

- młodszego górnika pod ziemią od 10 czerwca 1969 r. do 31 sierpnia 1970 r.;
- górnika pod ziemią od 1 września 1970 r. do 9 lipca 1988 r.;
- stróża na powierzchni (1/2 etatu) od 17 sierpnia 1989 r. do 31 grudnia 1989 r.;
- wartownika na powierzchni (3/4 etatu) od 1 stycznia 1990 r. do 30 czerwca 1991 r.;
- wartownika na powierzchni (7/8 etatu) od 1 lipca 1991 r. do 31 grudnia 1991 r.;
- dow. warty na powierzchni od 1 stycznia 1992 r. do 4 stycznia 1995 r.;
- portiera na powierzchni od 5 stycznia 1995 r. do 2 kwietnia 1995 r.;
- łazienego na powierzchni od 3 kwietnia 1995 r. do 30 czerwca 2000 r.

Nie zachowała się dokumentacja płacowa ubezpieczonego sprzed 1972 r.

Ubezpieczony ożenił się w 1972 r.

Na podstawie opinii biegłego z zakresu rent i emerytur Z. T. z 31 stycznia 2018 r. (k.22-47) oraz opinii uzupełniającej z 18 grudnia 2018 r. (k.63-71) Sąd ustalił, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ubezpieczonego nie przekracza 250%.

W opinii podstawowej biegły odtworzył miesięczne i roczne kwoty wynagrodzeń ubezpieczonego za lata 1969 – 1971 na podstawie danych z akt osobowych ubezpieczonego, akt organu rentowego i akt sądowych. Biegły w wyliczanych wynagrodzeniach ujął tylko te dodatki, które bezwzględnie przysługiwały ubezpieczonemu według przepisów branżowych w górnictwie z uwzględnieniem Karty Górnika, deputatu węglowego.

W opinii uzupełniającej biegły, zgodnie z zaleceniem Sądu, ujął w odtwarzanych wynagrodzeniach dodatek za pracę na II i III zmianie oraz dodatek za pracę w jedną niedzielę w miesiącu.

Do wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury zgodnie z art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS w najkorzystniejszej wersji, tj. z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom społecznym z uwzględnieniem części zarobków przypadających po przyznaniu świadczenia, biegły Z. T. ujął najlepsze 20 lat z całego okresu zatrudnienia, tj. 1970-1987, 1992 i 2004 r., a jako okres po przyznaniu świadczenia uwzględniono zarobki za 2004 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony przez biegłego wyniósł 226,13%.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego, akta osobowe ubezpieczonego z KWK (...), opinię biegłego z zakresu rent i emerytur Z. T. z 31 stycznia 2018 r. (k.22-47) oraz opinię uzupełniającą z 18 grudnia 2018 r. (k.63-71).

Sąd ocenił zebrany materiał dowodowy jako kompletny i spójny, a poprzez to mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. W szczególności Sąd podzielił opinie biegłego Z. T., które zostały sporządzane w sposób miarodajny, a konkluzje w nich zawarte są konkretne i przekonujące.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika odwołującego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków T. Ż. i J. S., ponieważ dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego na okoliczność ustalenia wynagrodzeń odwołującego w latach 1969-1971 z uwzględnieniem dodatków za pracę na II i III zmianie oraz dodatków za pracę w niedziele i święta zgodnie z wnioskiem ubezpieczonego.

Ostatecznie strony nie wnosiły zastrzeżeń do opinii uzupełniającej biegłego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że ubezpieczony od 4 sierpnia 2000 r. jest uprawniony do emerytury górniczej obliczonej w oparciu o wynagrodzenia z 12 miesięcy, tj. od lutego 1987 r. do stycznia 1988 r., gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 338,97% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Bezspornie ubezpieczony po uzyskaniu prawa do emerytury pozostawał w zatrudnieniu.

Przedmiotem sporu jest wysokość emerytury ubezpieczonego. Zaskarżoną decyzją z 24 marca 2017 r. (...) Oddział w Z. odmówił mu przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na tej podstawie argumentując, że nowo ustalony wskaźnik podstawy wymiaru świadczenia jest niższy niż 250%.

Sąd wskazuje, iż ustawą z dnia 5 marca 2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r. poz. 552) wprowadzono z dniem 1 maja 2015r. zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodając m.in. art. 110a.

Zgodnie z treścią art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2018r., poz. 1270) wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Zgodnie z ust. 2 ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno – rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Bezspornie ubezpieczony pobiera emeryturę obliczoną na starych zasadach. Nadto po uzyskaniu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało jednak, że art. 110a ustawy nie znajdzie zastosowania do ubezpiezonego, gdyż ten nie spełnił wszystkich wymaganych tym przepisem przesłanek. Ustalony na nowo wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia nie jest bowiem wyższy niż 250%.

Jak wykazano w toku postępowania wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom w najkorzystniejszej wersji, tj. 1970-1987, 1992 i 2004 r., wynosi 226,13%.

Ubezpieczony twierdził, że w latach 1969-1971 osiągał wyższe wynagrodzenie niż przyjęte przez organ rentowy.

Dla wyjaśnienia spornej kwestii Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu rent i emerytur, który wyliczył kwoty wynagrodzeń ubezpiezonego za lata 1969 – 1971 na podstawie danych z akt osobowych ubezpiezonego, akt organu rentowego i akt sądowych. Biegły w wyliczanych wynagrodzeniach w opinii podstawowej ujął tylko te dodatki, które bezwzględnie przysługiwały ubezpieczonemu według przepisów branżowych w górnictwie z uwzględnieniem Karty Górnika i deputatu węglowego. W opinii uzupełniającej zaś, zgodnie z zaleceniem Sądu, ujął w odtwarzanych wynagrodzeniach również dodatek za pracę na II i III zmianie oraz dodatek za pracę w jedną niedzielę w miesiącu.

W ocenie Sądu biegły dokonał prawidłowych wyliczeń wynagrodzeń odwołującego, zgodnie z którymi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ubezpiezonego z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom w najkorzystniejszej wersji, tj. 1970-1987, 1992 i 2004 r., wynosi 226,13%.

Należy podkreślić, że ostatecznie strony nie kwestionowały opinii uzupełniającej biegłego.

Reasumując, skoro nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie jest wyższy niż 250%, to ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do ponownego przeliczenia pobieranej przez niego emerytury górniczej z zastosowaniem art. 110a ustawy, to jest z uwzględnieniem podstawy wymiaru wyliczonej na nowo, zgodnie z art. 15 ustawy.

Mając na uwadze powyższe Sąd – na mocy 477¹⁴ § 1 k.p.c. – oddalił odwołanie.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek